

N:o 257.

Af Herr Åke Andersson: Om anvisande af medel, för uppförande på Ljungby exercisplats af ändamålsenliga stallar för de Skånska kavalieriregementenas räkning.

Under en så lång följd af riksdagar, som jag varit i tillfälle att följa riksdagsförhandlingarne, har jag funnit, att klagomål förts öfver den tunga, som hvilar på den Skånske rusthållaren. Orsakerna till dessa klagomål äro så många och så ofta och lifligt framhållna, att det tyckes vara rent af öfverflödigt att vidare böra upprepa dem, enär hela landet känner den ofantliga skilnad, som finnes emellan rusthållare i Skåne och rusthållare i andra provinser, der ofta augmentsräntorna äro så stora, att de betäcka stamhemmanets alla rustningskostnader, hvaremot de i Skåne oftast uppgå till några få riksdaler, och på flera ställen endast utgöra bråktal af en Riksdaler.

Hoppet om någon lindring, vare sig på ett eller annat sätt, har dock alltjemt fortfarit hos den Skånske rusthållaren, och detta hopp syntes vid sista riksdagen erhålla något mera näring genom de åsigter, som uttalades om indelningsverkets upphäfvande, och den benägenhet, som visades att åtminstone i någon mån, om än icke aflyfta, åtminstone underlätta rusthållarnes bördor; men de underrättelser, som erhållits om arten af de arbeten, som den af Kongl. Maj:t tillsatte komité åstadkommit i detta afseende, synes nästan vilja tvärt afskära hvarje hopp om förbättring i rusthållarnes belägenhet och låta allt vara som det är.

Emellertid torde det måhända vara för tidigt att härom yttra sig, innan komitéens arbete blir i behörig form framlagdt för allmänhetens ögon. Hvad som deremot icke är för tidigt, är att försöka få afhjelpna sådana olägenheter, som kunna afhjelpas alldeles oberoende af de resultat, hvartill komiterades arbete må kunna leda. Jag vill derföre icke tala om beklädnads-, bevärnings- och munderingspersedlar, hvilka ämnen möjligen kunna hafva i någon mån ådragit sig komiterades uppmärksamhet, utan om hästarnes vård under mötes- och exercistiden. Flera försök hafva blifvit gjorda att förmå rusthållarne att

på egen bekostnad uppföra stall å lägerplatserna, således en ny utgift utöfver hvad som de ursprungliga kontrakten om indelningsverket ansett vara rusthållarnes skyldighet, men dessa försök hafva allmänt mött mer och mindre motstånd af dem, som derförutan äro mer än tillräckligt betungade med utgifter för fosterlandets försvar.

Frågan är dock af den vikt, att den icke bör falla, äfven om icke rusthållarne sjelfve skulle förmå eller kunna dagligen anses skyldige att påtaga sig denna tillökning i utgifter. Behovet af de ifrågavarande stallen är allmänt erkänt likasom fördelarne deraf, helst derigenom skulle, utan synnerlig tillökning i kostnaden, kunna göras sådan inredning, att äfven karlen kunde der herbergeras, hvarigenom de kostsamma tälten kunde besparas; och fördelarne af en sådan anordning med afseende på både hästens och karlens helsotillstånd torde få anses obestridda. Frågan är nu blott, hvem som skall anses skyldig att bestrida kostnaden. För min del kan jag icke finna annat, än att det både måste anses som en Statens skyldighet, och att Staten borde erkänna det såsom en billighet att i någon mån räcka de hårdt tryckta Skånske rusthållarne en hjälpsam hand i något stycke, då de öfrige rusthållarne i Sverige både genom uppgjorda vakanskontrakt och tillerkända augmentsräntor erhållit så många fördelar på det allmännas bekostnad.

På dessa grunder vågar jag vördsamt föreslå, att Riksdagen ville besluta att hos Kongl. Maj:t i underdånighet hemställa,

det ett nödigt antal ändamålsenliga stall med sängplatser för karlarna måtte å den Skånska exercisplatsen Bonarps eller Ljungby hed varda för Skånska indelta kavalleriregementens räkning på Statsverkets bekostnad uppförda, och att för sådant ändamål ett lämpligt förslagsanslag måtte af Riksdagen anvisas.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 27 Januari 1868.

Åke Andersson.